

TOHLE JE MÁMA, CO FOTÍ JINAK

Anna Nováková, absolventka dálkového studia Tvůrčí fotografie Liberecké školy fotografické, žije v Ráji (Česku). Většinu tvůrčích podnětů nachází v nedalekém okolí, ve známé krajině, v sousedství, ve zdánlivě obyčejných činnostech. Cítí se pohodlně nejen v krajině, ráda fotografuje zátiší jak nalezená, tak i doma zinscenovaná. Je jí blízká fotografie, která nepřímo konfrontuje člověka. Mára, co fotí jinak je její projekt na ochranu dětského soukromí v online prostředí. Občas vystavuje sama nebo se skupinou fpět, kterou spoluzakládala. A jak říká, její splněný sen je spolupráce na knize Mnohamámy.

Rozhovor s: ANNOU NOVÁKOVOU **vedl** ŠIMON PIKOUS, <https://lsfliberec.cz>, www.mamacofotijinak.cz

Přijde mi hloupé začínat otázkou, čím fotíš, ale neš.

Pořídila jsem si Fuji X100v. Díky němu fotím i s batoletem v druhé ruce.

Kde můžeme tvou práci vidět?

Mám profil na Instagramu, občas tam hodím nějakou fotku, ale nejsem úplně důsledná a většinu mám prostě na disku. Sociální sítě vlastně nejsou moje topovka.

Ještě jednu povinu: jak ses k focení dostala? Nebo lépe: jak ses propracovala ke svému asi hlavnímu tématu, tedy dětské fotografii tak trochu jinak?

Rozhodně mi otevřelo oči studium na LŠFG (Liberecká škola fotografická), co všechno může být fotografie, co všechno a jak lze fotit. Byl to pro mě zásadní startovní bod v posledních pěti letech.

S Márou, co fotí jinak jsem přišla v prvéku v předmětu Jany Hunterové Subjektivní dokument. Tenkrát jsem vytvořila cyklus pod názvem Give You Kid Privacy (Zachovej soukromí svého dítěte). Byla jsem čerstvou mámou a chtěla si logicky „první kroky“ syna nafotografovat. Na druhou stranu jsem si uvědomovala, jak je digitální svět přeplněný dětskou fotografií, a to bez ohledu na děcka. Od té doby, což už

jsou víc jak čtyři roky, s tématem pracuji dál a na podzim 2025 jsem to rozvinula do setkání a fotoworkshopů pod názvem *Máma, co fotí jinak* o respektujícím focení dětí v digitálním světě.

Fotoworkshopy?

To je cesta, jak oslovit více rodičů a dostat toho, co píšu na webu – vytvářet platformu. Mám svou vizi. Až nás budou stovky a tisíce, co sdílí pod #mamacofotijinak a #tatacofotijinak, udělám velkou knihu plnou fotek dětí, jejichž rodiče je sdílí s respektem vůči nim.

Nicméně na stránkách časopisu FotoVideo představujeme jiný, byť příbuzný cyklus.

Rodit doma je soubor, který vznikl z potřeby fotograficky zachytit svůj porod.

Musím uznat, že dokáže zasáhnout. Pomocí čistých a jednoduchých zátiší se ti povedlo odvyprávět celý

„Tenkrát jsem vytvořila cyklus pod názvem Give You Kid Privacy (Zachovej soukromí svého dítěte). Byla jsem čerstvou mámou a chtěla si logicky „první kroky“ syna nafotografovat.“

průběh porodu tak, že si každý divák odnese silný zážitek, emoci. Žádný patos, žádné zbožštění, bez použití klišé v podobě brečících miminek, šťastných otců a prvního přiložení k prsu. Čistě, jednoduše, srozumitelně a názor si udělej sám, klobouk dolů.

Díky. Jasně, vzbuzuje diskuzi i kontroverzi, ostatně jako celé téma.

Není naším úkolem na stránkách fotografického časopisu

problematiku domácích porodů rozebírat.

V pohodě... protože tenhle soubor otevírá téma, které se dlouhodobě vymyká celospolečenskému přijetí, potěšilo mě jeho ocenění na NASFO 2025 i to, že uspěl na Otevřené scéně Blatenského fotofestivalu. Samo ocenění i zájem Blatné jsou důležité především v celém kontextu tématu, posouvá ho dál k lidem a o to jde především. NASFO (stejně jako Blatná) tomu dalo prostor, čehož si vážím. Důležité je i to, co bude navazovat. Připravujeme knihu *Domorodky*, do které chystám fotoilustrace.

Tím si mi vyfoukla další otázku: nějaký plán? Rozloučím se s tebou přáním tvůrčí a životní síly. Kolik že máš dětí, dvě? A ještě fotíš? Hlavně ať tě to furt baví. Moc díky za rozhovor.

Já děkuju, alespoň jsem si to trochu utřídila... •

